

Arrest

nr. 296 792 van 9 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 28 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 1 april 2022, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 28 juni 2023 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.04.2022 werd ingediend door :

[Z.A.M.E.] [...]
nationaliteit: Palestina
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 19.07.2021 een eerste Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) indiende. Op 28.10.2021 stelde het Commissariaat generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dat het verzoek niet-ontvankelijk was. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), op 08.04.2022 werd zijn beroep verworpen. Op 08.02.2023 diende betrokkene een tweede VIB in, dewelke op 30.05.2023 werd afgesloten gezien betrokkene niet aanwezig was op het interview in het kader van zijn VIB. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan negen maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 23.02.2021 de vluchtelingenstatus door de Griekse autoriteiten werd toegekend. Griekenland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij in de Raad van Europa en ondertekende het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Verder is Griekenland als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Een VIB wordt door de Griekse autoriteiten behandeld volgens standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele reden om aan te nemen dat de Griekse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De bewering dat betrokkene in Griekenland geen beroep kan doen op de bescherming die hem daar werd toegekend en dat hij in Griekenland een reëel risico loopt op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. De bewering dat betrokkene geen bescherming tegen refoulement genieten in Griekenland, dat hij bij een terugkeer een risico zou lopen op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief zou maken, kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Betrokkene beweert dat er een gebrek is aan huisbevestiging, een effectief integratiebeleid, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland. Deze beweringen worden vergezeld van rapporten van onder meer 'Homeless and Hopeless' en ECRE, krantenartikelen van 22.12.2021, 13.12.2021 en 05.01.2022. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat deze rapporten en de algemene beweringen over de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland die uit die rapporten gedestilleerd werden, beschrijvingen betreffen van algemene toestanden die, in deze, niet worden niet toegepast op de situatie van betrokkene. Zij kunnen dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Immers, de bewijslast ligt bij betrokkene; het is aan hem om aan te tonen hoe hij persoonlijk in de onmogelijkheid verkeert om een aanvraag tot verblijfsvergunning in Griekenland in te dienen. De loutere beweringen over hoe erkende vluchtelingen in Griekenland zouden behandeld worden en dat hij geen bescherming tegen refoulement zou genieten in Griekenland, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien, ten tweede, dient omtrent bovenstaande beweringen te worden opgemerkt dat betrokkene zijn feitenrelaas (over onder meer zijn verblijf in en vertrek uit Griekenland) aangebracht heeft bij het CGVS en dat dit VIB als niet-ontvankelijk werden beoordeeld door de bevoegde instellingen CGVS en RVV. Immers, het CGVS oordeelde reeds bij het eerste VIB dat betrokkene 'onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan' (Beslissing CGVS, 28.10.2021) Verder motiveerde het CGVS in diezelfde beslissing dat 'u evenmin aantoonst dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén stappen

hebt gezet'. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – reeds beoordeeld door het CGVS en in beroep door de RvV – in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Wat betreft het feit dat de betrokkene stelt dat het mogelijk is dat de verkregen internationale beschermings[s]tatus kan worden ingetrokken, kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze internationale beschermings[s]tatus ingetrokken zou zijn waardoor hij niet meer naar Griekenland kan reizen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij het aanhalen van algemeenheden uit rapporten blijft en dit niet wordt toegepast op de eigen situatie, dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst verder naar art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar Griekenland om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relatie met zijn recent in België aangekomen broer of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn opgebouwde relaties, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr. 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familiale en opgebouwde relaties, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in Griekenland impliceert enkel een eventuele tijdelijke terugkeer, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst naar zijn psychologische problematiek en legt volgend attest voor: psychologisch attest dd 11.04.2013. Er dient opgemerkt te worden dat dit attest niet werd opgesteld door een arts-geneesheer en dat uit dit attest niet af te leiden is dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van het lange verblijf – de bewering dat verzoeker al geruime periode in België verblijft en het integratieparcours dat hij sindsdien in België heeft afgelegd, dat hij de intentie zou hebben om conform de Belgische waarden en normen verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afge-geven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingen-wet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buiten-gewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aangehaald dat er verschillende omstandigheden zijn die het voor verzoeker zeer moeilijk en zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit Griekenland, het land dat aan verzoeker een “internationale beschermingsstatus” heeft toegekend op 23 februari 2021.

Door verzoeker werd opgemerkt dat de fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden, zelfs in het enkele geval zou vaststaan dat verzoeker actueel nog een beschermingsstatuut zou hebben in Griekenland.

Het terugsturen van een verzoeker om internationale bescherming mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoeker om internationale bescherming in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat.

In casu wijst de verzoekende partij erop dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en wijst de verzoekende partij erop dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt.

De verzoekende partij wees op een bijgevoegd rapport van het “Greek Council for Refugees”, gepubliceerd op 19 januari 2022, inzake de huisvestingssituatie van asielzoekers en personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland (zie stuk 5, pagina 11 e.v., zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Sinds maart 2020 moeten mensen aan wie internationale bescherming is verleend in Griekenland, op enkele uitzonderingen na, het pand verlaten waar ze werden opgevangen tijdens de asielprocedure. Hun financiële tegemoetkoming wordt eveneens opgeschort binnen 30 dagen na ontvangst van hun positieve asielbeslissing. Met de implementatie van deze bepalingen, worden duizenden vluchtelingen - zelfs moeders met jonge kinderen, zwangere of alleenstaande vrouwen, ouderen en patiënten met chronische gezondheidsproblemen - zonder onderdak achtergelaten, komen zij vaak op het openbaar domein (de straat) terecht en worden zij blootgesteld aan allerlei risico's voor hun veiligheid en welzijn.

Zoals wordt benadrukt door Diotima Centre, dat gespecialiseerd is in de ondersteuning van overlevenden van gendergerelateerd geweld, veroorzaakt “dakloosheid of verergert de psychosociale problemen van de overlevenden”, terwijl een op de drie overlevenden die tussen juni en november 2019 door de organisatie werden ondersteund, minstens één incident van misbruik had meegemaakt, waaronder verkrachting, dat rechtstreeks verband hield met dakloosheid. Veel van deze mensen en gezinnen werden gedwongen terug te keren naar en/of te blijven in kampen na de nieuwe limiet van 30 dagen om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien: water, voedsel, onderdak en eerstelijnsgezondheidszorg.

Het feit dat duizenden begunstigden van bescherming in vluchtelingenkampen verblijven, ondanks de ondermaatse levensomstandigheden, toont aan dat er geen haalbare alternatieven zijn.

Deze vaststellingen zijn het direct gevolg van het feit dat Griekenland er niet in is geslaagd een effectief integratiebeleid met voldoende middelen te ontwikkelen. Dit “beleid” blijft afhankelijk van het Helios-project en kan zelf niet in de behoeften van de betrokkenen voorzien. De Griekse overheid laat derhalve na om te voorzien in een effectieve bescherming.

Ter illustratie: tussen september 2019, toen het Helios-project werd opgestart, en november 2021 hebben in totaal 33.688 begunstigden van internationale bescherming zich ingeschreven voor het Helios-programma. Van hen kon minder dan 50% (15.960 personen of 6.316 huishoudens) beroep doen op de door de EU gefinancierde huursubsidie om (een deel van) hun huur te dekken. In november 2021 bleven slechts 2.099 mensen profiteren van deze subsidie. Ter vergelijking: tussen januari 2019 en oktober 2021 ontvingen meer dan 67.000 personen de internationale beschermingsstatus in Griekenland – twee keer zoveel als het totale aantal dat zich registreerde voor Helios.

Hoewel de redenen voor de divergentie variëren, laten deze cijfers zien dat er een leemte is in de soepele overgang van begunstigden van [het] opvangsysteem naar een autonoom leven binnen de ontvangende (Griekse) samenleving.

Dit is deels te wijten aan de vereisten van het programma, waaraan begunstigden moeilijk kunnen voldoen, evenals hun gebrek aan mogelijkheden om Grieks te leren terwijl ze nog in de asielprocedure zitten.

Andere belemmeringen zijn onder meer de criteria voor inschrijving in het programma, waardoor mensen die vóór 2018 internationale bescherming hebben gekregen, worden uitgesloten, en mensen die op het moment van erkenning van hun status niet in officiële opvanglocaties verbleven. Dit laatste zou kunnen worden gezien als het bevorderen van afhankelijk wonen in structuren ten koste van uitzicht op herstel van een zekere mate van autonomie, met uitsluiting van degenen die erin geslaagd zijn om zichzelf te

huisvesten, maar ook mensen die - vanwege de lacunes in het opvangsysteem - werden gedwongen te leven op straat of in precare woonomstandigheden.

Tot slot blijft een belangrijk obstakel dat [de] toegang tot de huursubsidie het overleggen van een huurcontract vereist en dus de mogelijkheid om minimaal twee maanden huur vooruit te dekken, met middelen die de nieuw erkende vluchtelingen vaak niet hebben.

Het conflict tussen wetgeving en praktijk verergert ook de slechte huisvesting van vluchtelingen in Griekenland. Hoewel personen die internationale bescherming genieten op grond van de nationale wetgeving recht hebben op toegang tot medische zorg en sociale bijstand "in overeenstemming met de voorwaarden die gelden voor Griekse burgers", staan juridische en administratieve belemmeringen in de praktijk een gelijke uitoefening van deze rechten in de weg.

Om toegang te krijgen tot de nationale huurtoeslag, moeten personen die internationale bescherming genieten vijf jaar legaal in het land hebben verbleven, gerekend vanaf het moment dat ze hun asielaanvraag hebben ingediend. Dit sluit al de meerderheid uit van de meer dan 97.000 mensen die sinds 2016 een beschermingsstatus in Griekenland hebben gekregen. Ondertussen lopen vluchtelingen in Griekenland tot op de dag van vandaag, zoals blijkt uit een toenemend aantal gerechtelijke uitspraken van de EU-lidstaten, een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling en niet in staat zijn om hun meest elementaire behoeften, zoals huisvesting, te dekken.

Zelfs degene die erin zijn geslaagd om toegang te krijgen tot de sociale zekerheid, wacht nog een ander obstakel: een lange wachttijd voor de verlenging van hun verblijfsvergunning, hetgeen tot een jaar kan duren. Ondertussen voldoen de attesten die ze ontvangen van de bevoegde autoriteiten (politie of asiel-dienst) niet aan de noodzakelijke vereisten om toegang te krijgen tot sociale rechten (bv. de documenten bevatten geen foto van de persoon, of expliciete verwijzing naar de datum van binnenkomst in van kracht en verval van de geldigheid van het certificaat), waardoor hun toegang tot sociale zekerheid, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt ernstig wordt belemmerd, waardoor het nog moeilijker wordt om toegang te krijgen tot veilige huisvesting.

Hoe dan ook, zoals bij andere sociale kwesties, kunnen sociale uitkeringen een rol spelen als het gaat om het aanpakken van de huisvestings- (of integratie-)uitdagingen waarmee vluchtelingen in Griekenland worden geconfronteerd, maar de reactie mag niet beperkt blijven tot een dergelijke benadering. Integendeel, aangezien de huisvestingsproblematiek een toenemend aantal mensen en sociale groepen treft, zowel in Griekenland als in de EU, zouden de kernacties een inclusief langetermijnbeleid voor sociale en/of betaalbare huisvesting moeten omvatten, gericht op het welzijn van de samenleving als geheel, prioriteit te geven aan degenen die zich in een sociaal minder gunstige positie bevinden, zoals vluchtelingen.

In het voorgebrachte rapport (zie stuk 5, zoals gevoegd bij de aanvraag) werden dan ook verschillende problemen belicht waarmee asielzoekers en personen die internationale bescherming genieten, nog steeds worden geconfronteerd bij het zoeken naar geschikte huisvesting in Griekenland. Het is duidelijk dat, op basis van de typologie van ETHOS, geschetst in het tweede deel van dit rapport, de hiaten en het tijdelijke karakter van huisvesting binnen het opvangsysteem voor asielzoekers, evenals de voortdurende blootstelling van vluchtelingen aan omstandigheden van armoede en dakloosheid of precare huisvesting, het recht op adequate huisvesting geenszins is gegarandeerd.

De verschillende basisrechten van erkende vluchtelingen worden systematisch en doelbewust geschonden door de Griekse overheid (zie o.a. stuk 6 en 7, zoals gevoegd bij de aanvraag).

Volgens ngo's in Griekenland lijden duizenden erkende vluchtelingen en anderen in Griekenland honger. De kwestie broeit al maanden door een Griekse regering die honger lijkt te gebruiken als afschrikmiddel voor asielzoekers en als middel om kampen op het vasteland te ontruimen.

Melina Spathari, die bij Terre des Hommes Hellas werkt, stelt dat er op scholen migrantenkinderen bezwijken van de honger: "Er is een onmenselijke situatie. Totale, totale totale chaos", vertelde ze dinsdag (21 december) aan EUobserver. Ze gaf aan dat pasgeboren baby's in de kampen 's nachts huilen van de honger terwijl moeders ze proberen te voeden met een mengsel van water en koekjes. 'Ze hebben geen melk,' zei Spathari. Spathari zei eerder deze week dat de Griekse ombudsman het beleid van de Griekse regering als "ongrondwettelijk" beschreef en dat Athene onmiddellijk actie moet ondernemen om het probleem op te lossen.

Zo'n 28 ngo's stelden in een gezamenlijke verklaring dat het Griekse regeringsbeleid dat sinds oktober is ingevoerd, alleen al naar schatting 60 procent van de 16.659 inwoners van kampen op het vasteland heeft getroffen. Dit komt nadat de regering in maart een regel invoerde die vluchtelingen effectief dakloos maakte, waardoor velen gedwongen werden terug te keren naar de kampen om de meest elementaire diensten te krijgen. Die op kampen gebaseerde diensten werden in oktober geschrapt voor vluchtelingen, waardoor ze berooid achterbleven en niet in staat waren zichzelf te voeden zonder hulp van buitenaf.

Een gebrek aan integratieprojecten van de overheid heeft anderen in een administratieve nachtmerrie achtergelaten, zei Spathari, en merkte op dat mensen geen job kunnen krijgen omdat ze een vast adres en een bankrekening nodig hebben. "Deze mensen kunnen geen onderdak vinden buiten de kampen. Ze kunnen geen werk vinden omdat ze geen bankrekening hebben, dus ze kunnen de arbeidsmarkt niet legaal betreden", zei ze. "Het is een vicieuze cirkel die steeds maar ronddraait".

De situatie voor begunstigen van internationale bescherming in Griekenland is dan ook op verschillende vlakken dramatisch.

De Griekse regering heeft geen interesse in langdurig in Griekenland verblijvende asielzoekers of erkende vluchtelingen, en dus ook niet bij een significante verbetering van de levensomstandigheden, werk- of opleidingsmogelijkheden. Integendeel, het steeds restrictievere beleid op het gebied van asielrecht, kwetsbaarheidscriteria, financiële steun en huisvesting – laat staan een steeds agressievere retoriek tegen migranten – geeft aan dat vluchtelingen onder druk worden gezet om het land snel te verlaten (zie stuk 8, zoals gevoegd bij de aanvraag).

Er is dan ook geen verbetering merkbaar, integendeel. Miljarden aan EU-financiering hebben weinig tot niets uitgehaald om het Griekse asielsysteem te verbeteren, waarin mensenrechtenschendingen en wanbeheer een voortdurend gegeven blijven (zie stuk 9, zoals gevoegd bij de aanvraag).

Verzoeker benadrukt tot slot dat er derhalve onvoldoende elementen voorliggen waaruit zou blijken dat verzoeker kan terugkeren naar Griekenland om aldaar zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen.

3. In de bestreden beslissing gaat de gemachtigde, in antwoord op bovenvermelde elementen, er vooreerst vanuit dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (28 juni 2023) nog beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland, wat zou blijken uit het "administratief dossier". Dat verzoeker nog effectief kan beschikken over een vluchtelingenstatuut in Griekenland, werd door hem evenwel in twijfel getrokken.

De gemachtigde geeft geen verdere toelichting wat de bron is van de stelling dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (28 juni 2023) nog beschikt over de vluchtelingen-status in Griekenland. De gemachtigde beperkt zich tot het verwijzen naar "het administratief dossier", waardoor dit geen afdoende motivering vormt en de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Bovendien blijkt de gemachtigde, in elk geval, geen rekening te houden met verschillende tegen-indicaties dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (28 juni 2023) nog beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland.

Verzoeker was woonachtig op het eiland Chios. Hij reisde echter naar Athene, waar hij slechts kort-stondig verbleef. Hij had aldaar geen officieel adres. Verzoeker reisde vervolgens door naar België, alwaar hij aankwam op 16 juli 2021. Verzoeker is sindsdien dus ook niet meer woonachtig in Griekenland, nadat hij eerder reeds geen verblijfsadres meer had. Dit vormen elementen (indicaties) die de actualiteit van het vluchtelingenstatuut in Griekenland in twijfel trekken.

Het blijkt bovendien dat de verkregen internationale bescherming kan worden ingetrokken of beëindigd door de Griekse autoriteiten. De verzoekende partij wijst daarbij op de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatie-richtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die

internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming).

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat de aangehaalde elementen door verzoeker slechts handelen over de “algemene situatie” van erkende vluchtelingen in Griekenland. Ze zouden niet worden toegepast op de situatie van verzoeker.

Deze beoordeling kan niet worden bijgetreden. In zoverre zou vaststaan dat verzoeker zich op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog kan baseren op een vluchtelingenstatuut in Griekenland (zie hierboven), dan blijken uit de voorgebrachte rapporten door verzoeker verschillende elementen (dewelke onder meer betrekking hebben op essentiële zaken als huisvesting) waardoor hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en waardoor hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt. Het staat in dergelijk geval immers vast dat verzoeker een vluchtelingenstatuut heeft in Griekenland, waarover de vermelde rapporten door verzoeker handelen. Deze hebben dus weldegelijk betrekking op de situatie van verzoeker. De gemachtigde kan deze argumenten niet wegzetten door louter te stellen dat ze handelen over de “algemene situatie” en derhalve van geen belang lijken te zijn.

Het komt aan de gemachtigde toe om deze elementen concreet en zorgvuldig te beoordelen, hetgeen in casu niet het geval is.

De enkele verwijzing naar de genomen beslissingen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet volstaan. De gemachtigde maakt immers, anders dan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de het verzoek tot internationale bescherming, een beoordeling over het bestaan van “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. De gemachtigde baseert zich hier echter niet op.

Bovendien werd het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waardoor de opgeworpen elementen door verzoeker niet werden beoordeeld aan de hand van de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 Vreemdelingenwet, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming, waardoor ze hier ook vreemd aan zijn.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Griekenland, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Griekenland om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in Griekenland te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat meer dan 14 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (28.06.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (24.04.2022), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan ze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken.

Het feit dat verweerder in de bestreden beslissing heeft aangegeven dat uit de stukken van het administratief dossier waarover hij beschikt blijkt dat aan verzoeker op 23 februari 2021 de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Griekse autoriteiten impliceert niet dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. De formele motiveringsplicht houdt namelijk niet in dat verweerder voor elke feitelijke vaststelling die hij doet ook nader moet toelichten uit welk document in een administratief dossier deze vaststelling blijkt. Aangezien verweerder uitdrukkelijk heeft verwezen naar het administratief dossier kan verzoeker ook niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet toelaat de bron van verweerders vaststelling te achterhalen. De doelstelling van de formele motiveringsplicht bestaat er, zoals reeds gesteld, in een bestuurde in een positie te plaatsen die hem toelaat met volledige kennis van zaken te beslissen om een bestuurlijke beslissing al dan niet aan te vechten. De vermelding dat verzoeker blijkens het administratief dossier – en dus blijkens de informatie waarover verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschikte – in Griekenland internationale bescherming geniet, samen gelezen met het motief dat geen bewijzen voorliggen dat deze internationale beschermingsstatus zou zijn ingetrokken, stelt verzoeker in staat te begrijpen waarom verweerder oordeelde dat hij naar Griekenland kan reizen om er een aanvraag om

machtiging tot verblijf in te dienen, zonder er het risico te lopen te worden gerepatriëerd naar zijn land van herkomst en maakt het voor hem mogelijk om deze argumentatie eventueel te betwisten.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan hij de draagwijdte correct weergeeft.

In essentie betwist verzoeker de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Allereerst betoogt verzoeker dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat hij als erkend vluchteling naar Griekenland kan terugkeren om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen. Hij voert aan dat hij niet naar Griekenland kan terugkeren omdat hij er *“geen bescherming tegen refoulement geniet.”* Hij stelt hierbij dat door hem *“in twijfel [werd] getrokken”* dat hij nog effectief over een vluchtelingenstatuut kan beschikken in Griekenland en dat verweerder geen rekening hield met *“verschillende tegenindicaties”*.

Met dit betoog toont verzoeker echter niet aan dat verweerders vaststelling dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de internationale beschermingsstatus waarover hij beschikt door de Griekse autoriteiten werd ingetrokken incorrect is. Verzoeker gaat er met zijn uiteenzetting aan voorbij dat het aan hem toekomt het bewijs te leveren van het bestaan van buitengewone omstandigheden. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland, kwam het derhalve aan hem toe om dit op afdoende wijze aannemelijk te maken. Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag enkel stelde dat hij op het eiland Chios woonde, vervolgens naar Athene reisde waar hij slechts kortstondig verbleef en geen adres had, en nadien naar België doorreisde, waar hij op 16 juli 2021 aankwam, zodat hij sinds die datum niet langer in Griekenland woont, nadat hij er eerder ook al geen verblijfsadres meer had. Verder wees hij erop dat de verkregen internationale beschermingsstatus kan worden ingetrokken of beëindigd door de Griekse autoriteiten. Hij bracht evenwel geen stukken aan waaruit zou blijken dat de Griekse autoriteiten kunnen overgaan tot de beëindiging of de intrekking van deze status omdat hij geen verblijfsadres heeft of zich naar België heeft begeven. De Raad benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat uit het loutere feit dat verzoeker Griekenland heeft verlaten en er geen verblijfsadres meer heeft niet kan worden afgeleid dat hij er niet langer over een internationale beschermingsstatus beschikt. Daar verzoeker verder geen stukken heeft aangebracht die erop wijzen dat hij in Griekenland niet langer een internationale beschermingsstatus geniet en ook het administratief dossier geen aanwijzingen in die zin bevat kan hij niet voorhouden dat verweerders beoordeling op dit punt onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Aangezien niet kan worden vastgesteld dat verzoeker niet langer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland, kan hij ook niet worden bijgetreden waar hij lijkt te willen aangeven dat dit hij in dat land geen *“bescherming tegen refoulement”* geniet en daarom niet van hem kan worden verwacht dat hij via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in dat land een aanvraag om machtiging tot verblijf indient.

In de tweede plaats betoogt verzoeker dat *“in zoverre zou vaststaan dat [hij] zich op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog kan baseren op een vluchtelingenstatuut in Griekenland”* uit de door hem aangebrachte rapporten toch blijkt dat hij bij een terugkeer naar dat land een risico loopt om onmenselijk en vernederend te worden behandeld. Verzoeker wijst in dit verband op een aantal verslagen betreffende de integratiemogelijkheden en de huisvestingssituatie van vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienden of aan wie een dergelijke status werd toegekend in Griekenland en zet uitgebreid uiteen welke volgens hem dienstige informatie in deze rapporten is opgenomen. Hij stelt tevens dat, aangezien deze rapporten over personen met een vluchtelingenstatus handelen, ze wel degelijk betrekking hebben op zijn situatie en verweerder de inhoud van deze verslagen niet als niet nuttig kan afdoen door louter te stellen dat ze over de *“algemene situatie”* in Griekenland handelen.

Door op uitgebreide wijze de informatie, die in de bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde rapporten is opgenomen, te herhalen, maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk dat verweerder onterecht oordeelde dat niet is aangetoond dat de omstandigheden waarmee bepaalde vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienden of die een internationale beschermingsstatus hebben worden geconfronteerd in Griekenland het voor hem persoonlijk zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in dat land. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker weliswaar stukken aanbracht waaruit administratieve moeilijkheden, problemen inzake huisvesting, tewerkstelling en het verwerven van een inkomen of bijstand blijken voor bepaalde vreemdelingen die in Griekenland verblijven, doch dat hieruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat vreemdelingen die, zoals verzoeker, slechts naar dat land dienen terug te keren om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen moeilijkheden ondervinden om deze aanvraag te doen. Verweerder heeft er bovendien ook op gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) reeds vaststelde dat verzoeker geen stappen heeft gezet om in Griekenland zijn rechten te doen gelden en de Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker dit motief niet betwist.

Uit het gegeven dat verweerder heeft aangegeven dat verzoeker niet in concreto aantoont dat hij ook zelf, gelet op de gegevens die zijn individuele situatie kenmerken, zal worden getroffen door de in de voorgelegde rapporten omschreven situatie, blijkt dat hij wel degelijk heeft onderzocht of de aangevoerde situatie in Griekenland een buitengewone omstandigheid vormt die het voor verzoeker bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit dat land. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn stelling dat de gemachtigde de door hem aangevoerde elementen niet concreet en zorgvuldig heeft onderzocht.

Verzoeker merkt voorts op dat de beoordeling die dient te gebeuren bij het onderzoek naar het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet anders is dan de beoordeling die moet gebeuren om te bepalen of een verzoek om internationale bescherming kan worden ingewilligd. Hij gaat evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij lijkt te suggereren dat verweerder zich heeft beperkt tot een *“enkele verwijzing”* naar de beslissingen van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Zoals reeds toegelicht heeft verweerder immers ook overwogen dat verzoeker, die de bewijslast inzake het bestaan van buitengewone omstandigheden draagt, door een verwijzing naar algemene informatie omtrent de levensomstandigheden in Griekenland niet aannemelijk maakt dat het voor hem persoonlijk zeer moeilijk of onmogelijk is om gebruik te maken van de reguliere procedure om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het is tevens niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk om te concluderen dat, wanneer zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds oordeelden dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat het vermoeden dat zijn grondrechten in Griekenland zullen worden gerespecteerd niet zou spelen en er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat van verzoeker niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op zijn beschermings-status in Griekenland, wanneer tevens wordt vastgesteld dat verzoeker ook in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag geen stukken aanbrengt die tot een andere oordeel nopen, niet tot een ander besluit kan worden gekomen dan hetgeen reeds werd vastgesteld door deze gespecialiseerde instanties.

Ook verzoekers grief dat hij vrij is om alle mogelijke elementen aan te halen als buitengewone omstandigheden en dat de gemachtigde zich niet op artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet kan beroepen aangezien zijn verzoek om internationale bescherming niet werd beoordeeld aan de hand van de criteria van de Conventie van Genève is niet dienstig. Uit het voorgaande blijkt immers dat verweerder verzoekers argumenten betreffende de situatie in Griekenland heeft onderzocht en heeft geduid waarom deze niet kunnen leiden tot het besluit dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de reguliere procedure. Verweerder heeft zich derhalve niet op artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet beroepen om deze elementen buiten beschouwing te laten.

In een laatste onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat verweerder in de bestreden beslissing een aantal keren heeft aangegeven dat een terugkeer naar Griekenland om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post slechts een *“tijdelijk”* of *“kort”* verblijf in dat land impliceert. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat hij uitging van incorrecte feiten of dat hij onzorgvuldig of onredelijk optrad. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen voorhouden kan verweerder uiteraard niet bepalen binnen welke termijn, na de terugkeer naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, er eventueel een positief antwoord zal komen op een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de reguliere procedure zal worden ingesteld. Deze termijn hangt immers af van de snelheid waarmee de aanvrager zelf ageert en is afhankelijk van het al dan niet volledige karakter van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Door erop te wijzen dat de behandeling van zijn aanvraag om, met toepassing

van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd meer dan veertien maanden in beslag nam, toont verzoeker niet dat een aanvraag die wordt ingediend volgens de reguliere procedure niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder het woord “*tijdelijk*” veeleer gebruikt om aan te geven dat een terugkeer naar Griekenland geen definitief karakter dient te hebben en dat het woord “*kort*” nergens wordt gebruikt. Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat het feit dat de behandeling van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure niet echt kort zou zijn ertoe zou kunnen leiden dat verweerders vaststelling dat de aangevoerde gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid niet correct zou zijn.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK